

Інформаційний бюлетень НС

**NSDAP/AO : PO Box 6414
Lincoln NE 68506 USA
www.nsdapao.org**

#1136

22.12.2024 (135)

Виховання злого генія

Герхард Лаук

Частина 2

* * * * *

З боку моєї мами теж була своя історія.

Твій прадідусь першим приїхав до Америки, а потім привіз твою прабабусю. Він повів її до спеціальної крамниці, щоб скуштувати нову харчову сенсацію.

Він сказав їй: Дмухай на нього, він гарячий!

Вона це зробила.

Всі в крамниці сміялися. Потім вона спробувала, посміхнулася і дала йому ляпаса.

Це було морозиво.

* * * * *

Бабуся гукнула дідуся, який сидів на ганку, щоб він зайшов повечеряти. Але

він не прийшов. Тоді вона послала мене за ним. Я побачив, що він сидить і дивиться, як повз нього проходять три гарненькі молоді дівчини. Я сказала про це бабусі. Вона вийшла і потягнула його за вухо назад у будинок... Думаю, ніколи не пізно шукати.

* * * * *

Коли твій батько показав свою дорогу новеньку люльку одному з моїх дядьків, той неправильно зрозумів, подумав, що це подарунок, і щиро подякував йому. Твій батько не наважився нічого відповісти. Через роки, після його смерті, сім'я, яка знала, що сталося, повернула люльку. Вони сказали, що він кутив її тільки по неділях.

Половина населення маленького містечка у Вісконсині - родичі моєї матері. У мого прадіда було шестеро синів. Я бачив їхню стару фотографію і можу підтвердити, що я дуже схожий на батька моєї матері, Отто, який народився в Старій країні і був названий на честь Отто Бісмарка.

Моя сім'я - німці з обох боків. Лаук і Хайн з боку батька. По материнській лінії - Преус і Пал. Родина Лауків походить від гессенських офіцерів, братів, які служили в Американській революційній війні. Саме прізвище "Лаук" походить від давньоверхньонімецької мови, яка вимерла близько 1050 року нашої ери.

Через багато років моя мати розповіла мені, що двоє моїх далеких родичів загинули 11 вересня. Я їх не знав, але вона знала.

Я бачив фотографії двох інших моїх однополчан. Більше того, ще один двійник жив зі мною в одній казармі. Він був навіть мого зросту! Іноді інші гості плутали нас з ним. Я гралася з ідеєю найняти його як приманку.

Ловля звірів

Моїми улюбленими заняттями були ловля пуголовків, жаб і черепах, лазіння по деревах і дослідження прилеглих полів і лісів. Тварини були - і досі є (!) - моєю великою любов'ю.

На вихідних ми з батьком ходили ловити черепах на "класі". Або він дримав у машині, а я сам ловив жаб.

Одного літа ми вдвох проїхали сотні миль у Великій експедиції на полювання на змії. Хоча я був розчарований тим, що не вполював жодної гримучої змії, я був задоволений здобиччю: акуратна борсукова змія, пара

синіх полозів і десятки трав'яних вужів.

Коли моя мати знайшла одну з таких змій, крихітного полоза, у своєму ліжку, їх вигнали на вулицю. На щастя, вона з'ясувала, що винуватцем був мій батько. Його диявольський вираз обличчя і мій вираз жаху, коли вона дізналася про свою знахідку, зробили розгадку таємниці "як вона туди потрапила" надто очевидною. До того ж, який хлопчик при здоровому глузді ризикнув би втратити чудову змію через такий дурний трюк!

Коли ми нарешті витягли масляний бак для старої печі з підвалу (де він стояв під старим вугільним пагоном), я розрізав його навпіл уздовж за допомогою зубила та кувалди. Це забрало багато часу і було шумно (!), але в підсумку я отримав великий бак для черепахи.

У дитинстві і навіть у підлітковому віці я любив гортати польові визначники тварин. Я навіть міг визначити багато підвидів.

Не дивно, що протягом багатьох років наша сім'я мала багато різноманітних домашніх тварин. Серед них були жаби, жаби, пуголовки, риби, саламандри, тритони, птахи, білки, кролики, еноти, кури, коти та собаки.

Щоб перерахувати всі види, підвиди та породи, мені доведеться пожертвувати ще більше дерев.

У наших гаражах мешкають дикі коти, лисиці та сови, а також більше котів, ніж у деяких містечках, де живуть люди.

Досить сказати, що я завжди любив тварин.

Я був мілітаристом у дитинстві

Мені подобалося малювати картини битв між танками і літаками. Інстинктивно обираю національну символіку, яка б не створювала "конфлікту інтересів". Я не хотів образити жодного родича. Навіть якщо вони воювали на "тому боці".

Мої битви з маленькими пластиковими солдатиками тривали годинами. Іноді я малював тварин, і в цьому випадку тварини завжди були протагоністами, а солдати-люди - антагоністами.

Я побудував грізний форт з підземним тунелем. Тунель дуже допоміг мені забруднитися. Зрештою, кожен хлопчик знає, що не можна розважатися, якщо не забруднитися добряче.

Бойова підготовка включала використання дерев'яних мечів і щитів ручної роботи. Я зазвичай бився з трьома дітьми одночасно і перемагав.

А ще я став *мілітаристом-початківцем!*

Дитяча книжка про відомі битви у світовій історії справила на мене сильне враження. Військова історія стала одним з моїх найбільших захоплень, окрім тварин.

Мій батько купив для мене дитячу версію форми армії США. Батьки вписали моє ім'я та звання "капітан". Коли вона зносилася, мені її замінили. На той час я вже був "генералом". Звісно, мені подобалося носити її, коли я "грався в армію".

"Вороги" прозвали мене "генералом Дуліттлом". Очевидно, вони не знали своєї історії і просто знайшли це ім'я кумедним.

Ці армії не складалися з "друзів", які просто розділилися на "команди", щоб "пограти в гру". Ми вважали себе "солдатами", які "ведуть війну" проти "ворога" за спірну територію.

Наш бій полягав у тому, що ми бомбардували ворожу армію грудками бруду. Ця обмежена війна призвела до невеликого болю, але без серйозних поранень.

З іншого боку, кидання каміння не схвалювалося. Це було схоже на порушення Женевської конвенції.

У нас ніколи не було жодного наміру чи бажання завдати серйозної шкоди "ворогу"! Ці "армії" не були ні "бандами", ні "командами". Вони були чимось середнім.

Я відчуваю в цих дитячих арміях набагато більше, ніж просто гру, а саме соціологічні, можливо, навіть антропологічні наслідки.

Як ветеран багатьох битв, я розвинув певний рівень майстерності в ухилянні від цих снарядів. На жаль, я був поганим стрільцем.

Битва зазвичай закінчувалася славною перемогою. Я кидався прямо на ворога, терплячи біль від того, що його вражав повний залп. Вони тікали в жаху.

Одна кампанія, зокрема, є гарним прикладом нашого менталітету.

Одного разу ми виявили дивний дерев'яний пліт, що плавав у невеликому ставку на "нічийній землі", яка часто слугувала нам полем бою. Очевидно, вороже вторгнення! Ми закидали його камінням, щоб потопити. Потім розбили об каміння пляшки, щоб розбите скло завадило ворогові врятувати своє судно.

Через кілька днів ми виявили ворожий патруль, який намагався його врятувати. Ми відкрили вогонь, і вони втекли. За винятком одного бідолахи. Він заліз на дерево, що нависало над ставком. Тепер він тримався однією рукою за гілку, а іншою рубав мечем одного з моїх людей. Я був вражений

хоробрістю цього ворожого солдата.

Що нам робити? Ситуація виглядала небезпечною. Ніхто не хотів, щоб хтось з обох сторін серйозно постраждав. Але оголошення перемир'я, навіть посеред запеклої битви, було безпрецедентним.

Я наказав своїм людям відступити. Ворожий командир зрозумів, що я роблю і чому, тому не намагався скористатися нашим лицарством. Замість цього він крикнув своєму відрізаному солдату, щоб той прорвався через пролом, який я навмисно дозволив утворитися. Він зрозумів і зробив це.

Через деякий час я випадково зустрівся з цим хоробрим колишнім ворогом за мирних обставин. Ми подружилися.

Вперше, коли він взяв мене до себе додому погратися, він зупинився перед входом, повернувся до мене і сказав: "Не кажи мамі, що я протестант: "Не кажи моїй мамі, що ти протестант. Вона каже, що всі протестанти - свині, і не дозволить мені з тобою гратися". Кілька років по тому я дізнався, що релігійна група його матері, католики, вважалася "меншиною" на національному рівні. У тій місцевості це було не так.

Мій батько брав своїх синів у походи, на риболовлю та на каное. Коли ми підрости, він також навчив нас поводитися з вогнепальною зброєю і брав на полювання.

Коли він вперше почав показувати нам, хлопчикам, як користуватися зброєю, моя мама дуже занепокоїлася. Батько сказав їй: *Не хвилюйся! Він навчить їх правильно!*

Моє навчання проходило так.

Перший рік на полюванні я носив рушницю *без затвора*. Просто щоб навчитися бути безпечним при перетині парканів тощо.

На *другий рік* я отримав затвор. Але не було гільзи! Щоразу, коли я хотів постріляти, мені доводилося просити у батька гільзу.

На *третій рік* у мене був і болт, і гільзи.

Звісно, і дробовик, і гвинтівка були однозарядними. Коштували вони 20 і 30 доларів відповідно. Нові, не вживані.

Пізніше ми помінялися зброєю. Коли він подовжив ложу, то не зміг вдягнути зимовий одяг. Йому також подобалася легша вага моєї однозарядки. Мені подобалося, що двостволка мала меншу віддачу.

Через багато років друг, колишній поліцейський, попросив показати йому мій новий револьвер. Я дістав револьвер з шухляди, відкрив барабан, вийняв набої, поклав набої назад у шухляду, повернув револьвер так, щоб він ні на кого не був спрямований, а потім, тримаючи його на долоні з відкритим барабанчиком, запропонував йому. - Це його вразило.

Ось повчальна історія: Незважаючи на всі заходи безпеки, мій батько

одного разу ледь не розніс собі голову, коли його рушниця вистрілила і пробила дірку в даху автомобіля! Він вказав мені на цей факт як нагадування про те, наскільки небезпечною є зброя. І як важливо завжди бути дуже, дуже, дуже обережним!

"Чоловічий народ" неодноразово мандрував аж до Канади на тритижневі мандрівки на каное. Ми були так далеко, що не було ні доріг, ні інших ознак цивілізації. Нам доводилося веслувати на каное через озеро, "переправлятися" ґрунтовою стежкою до наступного озера і повторювати процедуру.

Наступні історії походять з цих канадських подорожей на каное.

Під час однієї подорожі, ще до того, як я почав їздити, один з моїх братів отримав травму пальця на нозі. Екіпаж, до якого входили й інші дорослі друзі сім'ї, не мав часу, щоб доставити його назад до цивілізації. Тож вони напоїли його віскі, простерилізували багнет у вогні, посадили йому на груди трьох дорослих чоловіків... а потім мій батько цим багнетом відрізав йому частину пальця на нозі.

Мій батько був офіційним медиком. Він розповідав, що його власний батько завжди робив одні й ті ж два кроки, коли лікував незначну травму. По-перше, він запитував, що сталося. По-друге, прикладав до рани жувальний тютюн. Боже, з такою підготовкою я дивуюся, як він не став відомим хірургом, а не інженером!

Вони клянуться, що йому все ж вдалося якось підняти своє тіло на шість дюймів над землею. І що люди за двадцять миль через озеро пізніше стверджували, що чули його крик.

Я радий, що мене не було в цій конкретній поїздці. Мене вважали ще занадто молодим, щоб їхати з нами в перші пару поїздок.

* * * * *

Ми знайшли покинуту хатину лісника з чавунною дров'яною піччю та прибудовою. Це стало нашим базовим табором.

Мій батько домовився зі своїми синами: *Я куплю вам усе, що ви захочете, але ви повинні будете це нести!* - Мигнули спинами, але їли, як королі.

На переправі мій брат ніс каное, а на спині мав рюкзак. Він вважав себе досить міцним хлопцем.

Потім він почув кроки, що швидко наближалися з тилу.

Те, що він побачив далі, вразило і вразило його.

Хтось вистрілив повз нього. Біг. Несе байдарку і два рюкзаки: один на грудях, другий на спині...

Це була жінка!

Розмовляючи з нею в кінці переходу, він дізнався, що вона була професійною танцівницею.

Я мав подібний досвід через кілька років. Я був молодим чоловіком, який виконував важку роботу. Моєму попереднику було 65 років.

* * * * *

Припини скаржитися на клятих комарів! Я не відчуваю, що вони мене кусають. Ти просто вигадуєш, бо не хочеш більше нести каное!

Саме так мій батько, роздратований, вилаяв одного з моїх братів.

Але коли настала його черга нести каное, він дізнався правду.

Комарі кишили під каное. Вони нещадно атакували бідолаху, який ніс його. У нього були зайняті руки, і він не міг від них відмахуватися.

* * * * *

Ще в дитинстві я думав про те, щоб писати щоденник. Але вирішив не робити цього. Я вирішив, що найцікавіше в моєму житті *вже* сталося.

Це не означає, що я не думав про майбутнє. Я домовився з батьком. Коли підросту, ми переїдемо в канадську глушину і станемо мисливцями. Як інженер, він розкаже мені, як побудувати наш зруб. Я платитиму йому віскі та сигарами.

* * * * *

Одного разу уряд скористався правом примусового відчуження, щоб задешево викупити частину нашої землі для будівництва швидкісної автомагістралі. Коли бульдозери почали спустошувати наш фруктовий сад, я схопив лук зі стрілами і побіг до дверей. Я мав усі наміри захистити свій дім! Батьки зупинили мене. Вони замкнули мене в кімнаті.

Зрештою, через наш двір пройшла швидкісна автомагістраль. Після цього все змінилося. Я тоді про це не думав, але впевнений, що це значно знизило вартість нашого будинку при перепродажі.

Потім мій батько змінив професію, і ми переїхали.

До підліткового та підліткового віку

Я виріс (решту шляху) на заході. Тут я провів половину свого життя.

Я міг погладити коня на сусідському ранчо, просто підійшовши до краю свого двору і перелізши через паркан. Як і всі юні ковбої-початківці, я проводив багато часу на свіжому повітрі. Але я також любив *читати книги*.

Моя сім'я була великою. Але загальна кількість наукових ступенів, які мали її члени, була ще більшою. Ще в початковій школі мій батько почав навчати мене деяким базовим математичним поняттям.

Мій батько часто плував своїх дітей. Він називав їх неправильними іменами. Це завжди дратувало мою матір. Однак він стверджував, що це була її вина. Адже вона наполягала на тому, щоб дати їм імена. А він хотів просто присвоїти їм номери. Як відомий детектив Чарлі Чан.

Крім того, в моїй родині хлопчиків часто називали на честь дядьків. Коли ховали мого дідуся, мій батько штовхнув брата і показав на сусідній, але дуже старий надгробок. На ньому були викарбувані ті самі імена, що й у трьох братів! Його ім'я було зверху. Відтоді він говорив їм: *Пам'ятайте, що я перший на надгробку!*

Але не зрозумійте мене неправильно! Моя сім'я була дуже "народною". Якби ви зустріли мого батька, то скоріше подумали б, що він *скотар*, ніж *професор коледжу*. Він так само добре ладнав зі сторожем, як і з іншими професорами. Можливо, навіть краще!

Через багато років ФВ придбав у цього хранителя гвинтівку. Він сам зробив гвинтівку і навіть дав їй назву: "Старе м'ясо на столі". Мій батько пішов на стрільбище, щоб перевірити її точність. Він зробив три постріли в мішень на відстані трохи більше 100 ярдів. Вони були згруповані так близько один до одного, що *всі три отвори від куль* можна було закрити *одночасно четвертаком!* - Звісно, між пострілами він чекав десять хвилин, щоб дати стволу час охолонути.

Я навчився грати в шахи ще в дитинстві. Я навіть не намагався поставити супернику мат, поки не зробив дві речі. По-перше, не забрав би всі його фігури. По-друге, використав би пішаків, що залишилися, щоб повернути свого ферзя та обидва замки. Очевидно, що ця надмірність була одночасно ретельною і неефективною.

Один з моїх братів приголомшив усіх, перемігши дуже досвідченого шахіста протягом п'яти хвилин. Він використав свою улюблену блискавичну атаку ферзем. Його суперник був надто зайнятий реалізацією складного плану, щоб це помітити.

У молодших класах я багато грав у шахи. Майже завжди зі студентами та викладачами коледжу. Як правило, я вигравав дві партії з трьох. Останні три партії, які ми грали, я виграв у батька. Потім я втратив інтерес до шахів. Це

було занадто статично. Справді хороші гравці повинні були запам'ятовувати старі ходи з шахових книг. Це було не для мене.

Мій батько посміявся останнім. Він привів буквально шахового генія, щоб відшмагати мене добряче. У той час я також був хворий, як собака, з інфекцією печінки. Місяцями я жив на чаї, тостах без масла і яйцях. Мені знадобилися місяці, щоб повністю одужати. Ось вам і чесна *боротьба!*

Згодом він пояснив мені, що є три рівні шахіста.

Гравець *першого* рівня, як і він, *не має стратегії*.

Гравець *другого* рівня, як я, має *одну стратегію*.

Гравець *третього* рівня, а саме шаховий геній, має *кілька стратегій*. Він переоцінює всю ситуацію після кожного ходу. Потім він обирає найкращу стратегію. (Якщо це намагається зробити гравець другого рівня, звичайний результат - хаос).

Деякий час у сім'ї ще грали в карти. Але місцеві жителі не знали ігор Старого Світу, які знали ми, тож нам не було з ким грати.

Батько записав нас усіх до танцювального гуртка. Ми вивчили фокстрот і вальс. Для нас, молодих, це не було корисно. (Ми вже вивчили кадрили ще в початковій школі).

Підлітковий вік був для мене, мабуть, не важчим і не легшим, ніж для будь-кого іншого. Але воно було іншим. Не було "підліткового бунту". Родинні та етнічні зв'язки зробили мене захищеним від "тиску однолітків". Я був аутсайдером. У мене просто були інші стандарти.

Мій батько якось сказав мені: *Ні твій дід, ні я не були дуже високої думки про наше покоління. Ти такий самий.* - Це не було ні презирством, ні зарозумілістю... Через роки я почув, як один російський аристократ у вигнанні говорив приблизно те саме.

Замість того, щоб сказати: "Якби *інші діти стрибнули зі скелі, ти б зробив те ж саме?*", мої батьки сказали б: "Якби *інші діти стрибнули зі скелі, ти б зробив те ж саме.*" *Хороший німець не стрибає зі скелі!* - Це було дуже ефективно!

Я вже навчився не показувати слабкість і біль. Це тільки заохочувало мучителів. Ще в старших класах я пішов далі. Я провів два експерименти з психології.

У першому експерименті я тримав опонента на межі між тим, щоб вдарити мене і відступити. Я підтримував цей баланс, чергуючи провокаційні та примирливі репліки.

У другому експерименті я вдавав, що вважаю насмішкуватим лише дружнє піддражнювання. Спочатку це збило опонента з пантелику. Потім це роздратувало його, коли він намагався пояснити свої справжні негативні

наміри. Зрештою, він зрозумів, що я граюся з ним. Замість того, щоб він отримав мою козу, я отримував його. Це його розлютило. Я відбив атаку нападника, не застосовуючи ні сили, ні негативних висловлювань. Це порадувало мене з практичних, етичних і навіть естетичних причин.

Мені подобався мій шкільний курс журналістики. По-перше, вчителька була симпатичною. По-друге, мені подобалося писати.

Одного разу я запросив на танець студентку-вчительку. Це не був збочений секс. Просто я більше спілкувався з людьми її віку (і старшими), ніж зі своїми однолітками. Крім того, вона була красива, і її ноги чудово виглядали в міні-спідниці.

Через роки я зустріла молоду жінку, яка зробила щось подібне. За винятком того, що в її випадку це був збочений секс. Гадаю, це лише доводить, що дівчата дорослішають швидше, ніж хлопці. І вони більш вправні в отриманні того, чого хочуть.

Я знайшов професійне опитування, призначене для визначення політичних і соціальних поглядів. Весь клас пройшов його, і я витратив до біса багато часу на складання таблиць та аналіз.

Цікавою частиною цього опитування було те, що воно не було одновимірним, тобто *лінією*. Воно було двовимірним, тобто *площиною*. Там була вісь *x* і вісь *y*! Відображалися координати традиційних ідеологій. Консерватори і комуністи були далеко один від одного на осі "x", але близько один до одного на осі "y". Ліберали і фашисти були далеко один від одного на осі "y", але близько один до одного на осі "x".

Це ілюструє іноді дивовижну схожість між радикально різними ідеологіями. (Мої власні координати були далекі від будь-чиїх інших).

Пізніше на заняттях з етики в коледжі я помітив, що дві людини можуть дати однакову відповідь з двох абсолютно різних причин. Об'єднувати їх в одну категорію було б вкрай неточно.

Ось приклад.

Мій викладач етики в коледжі поділився з групою власною етичною дилемою.

В останні дні Другої світової війни я був кремезним молодим лейтенантом. Мій шолом був завеликий для моєї голови. Я отримав завдання поїхати на джипі до лінії фронту і домовитися з німцями про капітуляцію. Я взяв із собою кількох людей.

Коли мій джип з білим прапором перемир'я під'їхав до німецьких кордонів, есесівці віддали мені честь. Трохи далі по дорозі ми зустріли вантажівки,

керовані німецькими солдатами. У кузовах вантажівок сиділи люди, схожі на в'язнів концтабору.

Одразу після того, як ми зникли з поля зору, ми почули кулеметні черги. Ми подумали, що це, мабуть, німці вбивають полонених. Ми сперечалися, чи варто розвертатися і спробувати допомогти їм.

Я вирішив не робити цього. Я подумав, що ті кілька людей, які були в джипі, все одно не могли б їх врятувати. Але якби наша місія не була виконана, бої могли б поновитися, і загинуло б набагато більше людей.

Чи правильно я вчинив?

Коли я зустріла його в коридорі після уроків, я заспокоїла його: *Я думаю, що ти вчинив правильно. Було б прикро, якби постраждало більше есесівців!*

На мить на його обличчі з'явився спантеличений вираз. Потім він посміхнувся. Можливо, до нього дійшло, хто саме йому це сказав.

У школі мені було нудно. Я завжди намагався закінчити домашнє завдання в аудиторії. Таким чином, у мене залишалося більше часу, щоб ввечері почитати книги університетського рівня. Переважно філософію, історію і трохи політики. Почесний список був само собою зрозумілим.

Завдяки курсам літньої школи я змогла пропустити випускний рік.

Я закінчив семестровий курс за три дні, на четвертий день склав іспит і отримав п'ятірку.

Ще в старших класах школи я прослухав курс коледжу про те, як грати на фондовому ринку. Я теж це робив. Перший рік я був уважним і заробляв гроші. На другий рік я просто слухав свого біржового брокера і програв. Принаймні, я зміг справити враження на однокурсниць.

Я провів одне літо з батьком, коли він працював з НАСА над космічним шатлом. Ми жили в житловому комплексі поруч з університетом. Мені подобалося проводити час біля басейну. Я грав у шахи і спостерігав за гарненькими молодими дівчатами в бікіні. Іноді вони грали зі мною в шахи. Але вони "мухлювали". Тобто нахилялися над шахівницею, щоб відволікти мене своїм декольте. Це вдавалося *наполовину*. Так, я підглядав. Ні, я не давав їм виграти.

Номінація до однієї з американських військових академій була для мене першою ластівкою в кар'єрі. Але, чесно кажучи, я підозрюю, що це сталося значною мірою завдяки родинним зв'язкам і непопулярності війни у В'єтнамі. Мої батьки були на "ти" з конгресменами, сенаторами та губернаторами, які час від часу заїжджали до нас додому.

Коли я зайшов до його кабінету, військовий лікар, який збирався провести

огляд у зв'язку з моєю номінацією до Військової академії США, подивився на мене і сказав: "Ти з родини військового: *Ви з родини військових, чи не так?* - Я не зовсім знав, як відповісти. З одного боку, так, у моїй родині було багато військових. З іншого боку, більшість з них були кілька поколінь тому... Крім того, моя сім'я дуже "демократична" в тому сенсі, що у нас часто родичі воюють на війні по *обидва боки!*

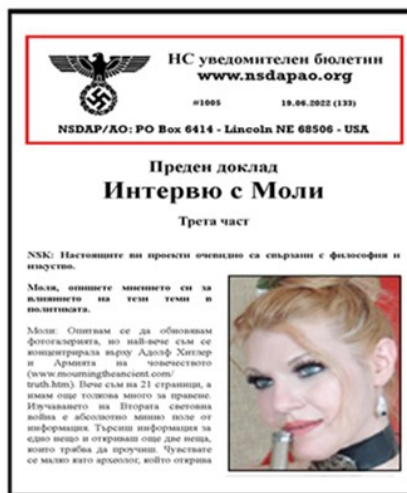
Хоча у мене були різні інтереси, ніщо не приваблювало мене як *кар'єра*. Я два роки навчався в державному університеті, щоб вважатися "освіченим" за європейськими стандартами. Але замість того, щоб здобувати освіту, я відвідував лише ті курси, які мені подобалися або які вважав корисними. І це не стосувалося бізнесу.

У мене було достатньо кредитів з іноземної мови, щоб отримати ступінь бакалавра, але для цього потрібно було б ще два роки "нічогонероблення". Я не бачила в цьому сенсу. Серед предметів, які мені подобалися, були філософія та творче письмо.

Звісно, найкраще в коледжі було цілуватися з моєю дівчиною.

У ті часи для студента було можливим, і це не було чимось незвичайним, оплатити навчання в коледжі *без* позики чи гранту! Це те, що я зробив.

Мені шкода сьогоденних студентів!

NSDAP/AO є найбільшим у світі постачальником націонал-соціалістичної пропаганди!

**Друковані та онлайн-періодичні видання багатьма мовами
Сотні книг багатьма мовами
Сотні веб-сайтів багатьма мовами**

